

Notes breus

CANVIS

Dijous d'aquesta setmana la peseta inicià una nova depressió. El canvi de la lliura esterlina, que feia uns dies no es movia de 48'25, ha pujat fins a 51'60. L'anunci de la concessió del crèdit francès però, l'ha fet baixar a 50'10.

Els pusillànimes flairen ja altra vegada el canvi de 60'—, i els esperits derrotistes, les males animes que disfruten anunciant mals averanys, tornaren a treure la caixa dels trons. Els adversaris del règim, cotitzant-se la divisa a més de 50'—, reprenien l'ofensiva contra el ministre d'Hisenda, amb la facilitat de moviments que dona la proximitat de les eleccions.

En el problema del canvi s'hi entrellacen factors complexos d'ordre interior i de relacions exteriors que culminen en l'atractiu que sent l'especulació estrangera de jugar amb la pesseta per ésser, encara, una de les poques divises que resten sense establitzar.

Qualsevol incident és prou per a produir un sotragueig en el cos ultrasensible de la nostra divisa.

Ho han dit els tractadistes; ho han dit els financers; ho reconeix ja tothom: La solució està en l'estabilització, i més que en l'estabilització en la manera raonada i oportuna de dur-la a terme. Són ara els moments adequats? Són ara els dies apropiats per tal d'endegar, amb seguretats de reeiximent, la rehabilitació de les finances, la reorganització del nostre sistema monetari?

El període d'estructuració en què es troba la República, no permet de realitzar l'obra complerta que cal, no encara a la divisa, ans bé a l'economia general del país. N'hi hauria prou, per ara, en què els mateixos que posen el crit al cel no ajudessin a fer més greu el problema. Bastaria solament que la dèria d'entrebancar l'afiançament de la República, no els privés de veure quant funestes són llurs funcions pertorbadores.

Però com que això no s'aconseguirà, cal prescindir de llurs comentaris catastròfics i anar dretament a consolidar l'obra revolucionària, sense parar esment en si per aixecar la pesseta cal atropellar els mateixos que avui ho desben.—XEIX.

Procediments jesuïtics

La característica d'aquesta campanya electoral en la qual participem, és la d'una mútua tolerància i d'un absolut respecte a les persones. Això en quant al que es pregona en veu alta i s'escriu amb destí al públic. En la conversa privada, en la paraula dita a cau d'orella, en la carta de to confidencial, ja és altra cosa. La campanya subterrània, la campanya que es fa a l'ombra, és una campanya d'insídies i calúmies orientada a deshonorar l'adversari. És una campanya de procediment jesuític mil vegades més fastigosa que si es fes a la llum del dia i a cara descoberta. Tota acció demoledora feta clandestinament no té però l'eficàcia que se li suposa perquè es basa sempre en la falsetat i la mentida. Si el que es diu a baixa veu tingués per suport fets reals indubitables, l'acusació fóra dita a grans crits i al mig de la plaça. Però com que la força destructora de la falsetat i la mentida no dura sinó el temps just perquè la veritat es desensopeixi i surti a la palestra, tot el que s'ha fet per soterrar els nostres candidats ha servit solament per a augmentar més el llur prestigi i l'estima en què els tenen els bons republicans de les nostres comarques.

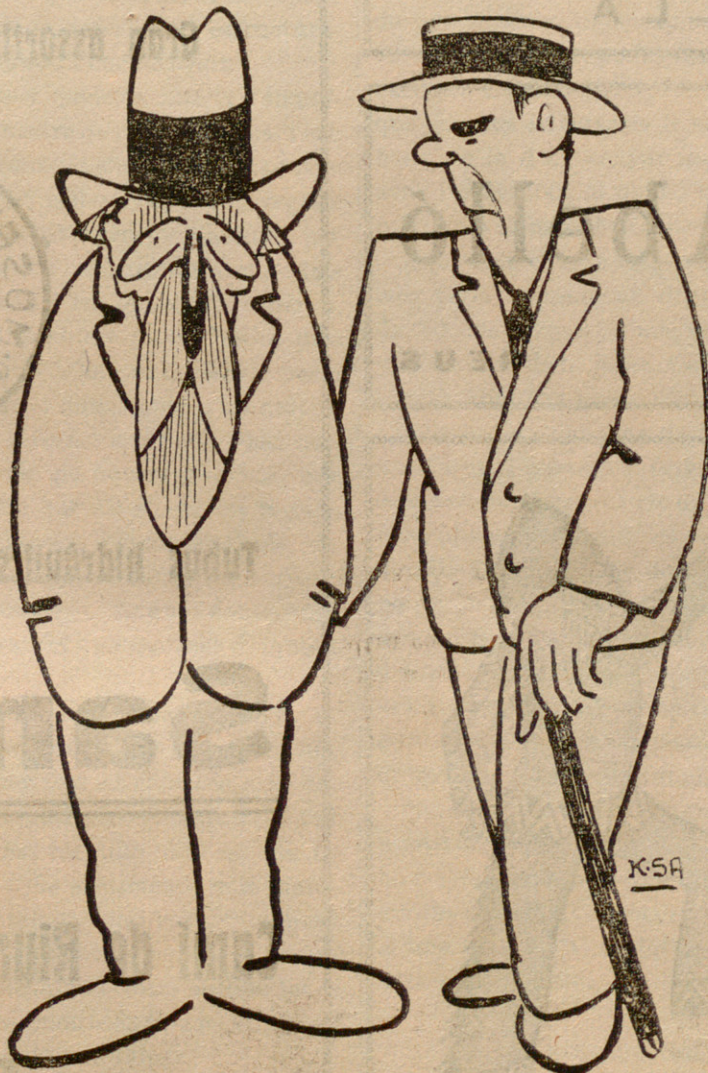
Quan l'escomesa és despietada; quan es falseja la veritat i s'abusa de la insídia, es produeix indefectiblement una corrent de simpatia favorable als agredits i la natural reacció fa que l'enemic que es pretenia enterrar renaix triomfant i vagin a ocupar el seu lloc a la fossa, els seus enterradors.

Els procediments jesuïtics ja han passat de moda.

A darrera hora, convençuts del seu fracàs, els enemics canvien d'orientació i en lloc d'atacar les persones propalen que Marcehlí Domingo no ha autoritzat la nostra candidatura.

Es que creuen que Tarragona és Beòcia!

No hem de tardar molt a veure com Marcehlí Domingo tiri per terra els castells que els despitats s'entretenen en aixecar en l'aire.

—També s'han fet dels de l'Esquerra, els del "Diario"?
—Dels de la mà esquerra, i prou.

Improvisacions

TURISME POLITIC. — Viure una campanya electoral és viure uns dies de plaent neguit; de febre alta que produeix un dolç desvari; d'activitat tan vertiginosa i tan concentrada que hom es sent tot un altre i es creu transportat a un món nou. Es com si hom fes un viatge per un país temps ha no visitat i en el que hi troba emocions insospitades que li fan oblidar tot el que ordinàriament el preocupa. Una campanya electoral viscuda intensament, és el millor tònic per al missàntrop, i el més poderós estimulant per a l'abúlie.

El ciutadà que llegeix diàriament en el periòdic notes de propaganda, que rep manifestos i que el dia de l'elecció va tranquil·lament a disposar a l'urna la candidatura que ha escullit d'entre totes les que li han estat enviades, no sap el treball immens que ha estat necessari realitzar per tal de prestar-li el servei que li facilita el compliment d'un deure cívic, com no sospita el badoe que s'encanta veient un castell de focs artificials, el que ha calgut fer i els perills que s'han hagut de córrer per a proporcionar-li aquells moments de goig.

Si els electors sapiguessin les teules que s'han de tocar per a que soni afnadament l'orga electoral; si tinguessin idea dels equilibris mentals que han de fer els dirigents; la quantitat enorme d'abnegacions i sacrificis que són precisos per a que tot rutlli lleugerament, estic convençut que votarien dues vegades... si els interventors badaven, i totes dues vegades pels de "Foment", puix, que nosaltres som els que posem més entusiasme, més desinterès i més passió en les lluites per la causa de la llibertat de Catalunya i el qui posa l'ànima en la tasca, sia aquesta de l'índole que sia, sempre es guanya el cor dels disposats a premiar les accions generoses. I el millor premi a una generositat és la victòria, i el millor productor de la victòria en una campanya electoral, és el vot.

IGNOT

ELS CATALANISTES REPUBLICANS DEUEN ÉSSER SUBSCRIPTORS DE "FOMENT"